สารนิพนธ์เรื่อง	กฎหมายประกันภัยพืชผล : ศึกษากรณียางพารา
	CROP INSURANCE LAW : A CASE STUDY OF RUBBER
คำสำคัญ	กฎหมายประกันภัย/ยางพารา
นักศึกษา	ว่าที่ ร.ต. ณฐภัทร ถิรารางค์กูล
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
คณะ	บัณฑิตวิทยาลัย
พ.ศ.	2551

บทคัดย่อ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการผลิตยางพาราเป็นอันดับหนึ่งของโลก มีประชากรปลูกยางพาราเป็นจำนวนร้อยละ 10 ของจำนวนประชากรในประเทศ แต่เกษตรกรสวนยางพาราส่วนใหญ่ ร้อยละ 80 – 90 เป็นเจ้าของสวนยางพาราขนาดเล็ก ซึ่งยังไม่มีเงินทุนสำรองเพื่อเป็นหลักประกันในการปลูกยางพาราใหม่ เมื่อเกิดภัยพิบัติจากธรรมชาติ เช่น ฝนแล้ง น้ำท่วม วาตภัย เป็นต้น ภัยพิบัติธรรมชาตินอกจากทำให้เกิดการสูญเสียผลผลิตยางพาราและยังขาดรายได้จากการกรีดยางพารา การประสบภัยพิบัติแต่ละครั้งเป็นสาเหตุให้เกษตรกรจำเป็นต้องกู้ยืมเงินมาปลูกยางพาราใหม่เพื่อทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้น ทำให้เกษตรกรมีภาระหนี้สินตามมา ทั้งรัฐบาลทุกสมัยได้พยายามช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของเกษตรกรสวนยางพาราที่ได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติ แต่ก็ยังไม่มีมาตราการใดที่เหมาะสมและหรือเป็นแนวทางที่เป็นรูปธรรม

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือเกษตรกรสวนยางพาราที่ประสบภัยทางธรรมชาติจนทำให้สวนยางพาราได้รับความเสียหายให้แก่เกษตรกร แต่ประสบปัญหาบริษัทรับประกันภัยไม่ยอมรับประกันภัย เนื่องจากมีอัตราความเสี่ยงสูงและเกษตรกรก็ไม่มีความสมัครใจในการทำประกันภัยเนื่องจากต้องเสียค่าเบี้ยประกันภัยในอัตราที่สูงเช่นกัน

จากการศึกษาพบว่าในต่างประเทศมีการรับประกันภัยพืชผลโดยส่วนใหญ่จะมีกฎหมายการประกันภัยพืชผลโดยเฉพาะและจัดตั้งองค์ขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับประกันภัยพืชผล สำหรับประเทศไทยการรับประกันภัยพืชผลเนื่องจากกฎหมายที่มีอยู่คือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ไม่อาจแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้ประกอบอาชีพยางพาราได้เท่าที่ควร ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการบัญญัติกฎหมายประกันภัยเพื่อให้เกษตรกรยางพาราโดยวิธีการประกันภัยโอนความเสี่ยงไปยังผู้รับประกันภัยซึ่งเป็นภาคเอกชน เนื่องจากยางพาราเป็น

SPU CHONBURI

พืชเศรษฐกิจของประเทศไทยที่สำคัญและการประกันภัยยางพารายังช่วยเหลือบรรเทาความเสียหายแทนที่จะให้ภาครัฐเป็นผู้แบกภาระ

SPU CHONBURI